

РЕШЕНИЕ

№ 1816

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА В. ПОПОВА**
като разглежда докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110216914 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д – 63д ЗАНН.

Образувано е по жалба от **Ф. Д. Т.**, ЕГН *****, срещу наказателно постановление №23-4332-015810/09.08.2023 г., издадено от ГВБ - Началник – група в СДВР, Отдел „Пътна полиция” - СДВР, с което на жалбоподателя, на основание чл.179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева, за нарушение на чл.25, ал.1 от ЗДвП, а на основание чл. 175, ал.1, т.5 от ЗДвП са му наложени административни наказания „Глоба“ в размер на 150,00 /сто и петдесет/ и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 (два) месец за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б.„В“ от ЗДвП.

В жалбата са изложени доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на наказателното постановление. Възразява се, че към датата на съставяне на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) бил изтекъл тримесечният срок от установяване на нарушителя, регламентиран в чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Твърди се, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, поради пропуск да се извърши пълно и ясно описание на фактическата обстановка в наказателното постановление, с което са ограничени правата на санкционираното лице да разбере в какво е обвинено. Оспорват се и извършените от наказващия орган фактически установявания, като се претендира недоказаност на административнонаказателното обвинение. Отправя се упрек и към преценката на административнонаказващия орган (АНО) за неприложимостта на чл. 28 от ЗАНН към установените факти. Формулирано е искане за цялостна отмяна на издадения

санкционен акт.

В съдебното заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява. Представява се от адв. Златкова, която поддържа жалбата с изложените в нея аргументи. Претендира присъждане на направените по делото разноски, съгласно приложен списък.

Въззиваемата страна Началник - група ОПП - СДВР, редовно призована, не изпраща представител, който да вземе отношение по фактите и приложимия закон.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

На 07.11.2022 г., около 18:10 часа, в град София, Ф. Д. Т., ЕГН *****, управлявал товарен автомобил марка „Скания“, модел „Г 360“, с рег. № XXX, собственост на XXX ЕООД. Движел се в дясната лента на Околовръстен път, с посока на движение към вход - изхода за гр.София, където се намирал и разклонът за бул.“Ботевградско шосе“.

В този момент, в рамките на същия участък от Околовръстен път, управлявала собствения си лек автомобил, марка „Ауди“, модел „А4“, с рег. XXX и свид. Е. Ш. П.. Тя се намирала в крайната дясна лента от пътя, като възнамерявала да отклони движението си по бул.“Ботевградско шосе“. Поради натоварения трафик, в пътната връзка се образувала колона от автомобили.

Когато П. продължила към разклона за бул. „Ботевградско шосе“, жалбоподателят, който в този момент се движел в съседната за нея лява лента, предприел маневра, отклонявайки се вдясно от своята траектория, за престрояване в нейната лента, водеща към пътната връзка. Той обаче не съобразил разстоянието между лекия автомобил на П. и този, движещ се зад него. В резултат на това ударил леко с предната броня на товарния си автомобил задния ляв калник на л.а. „Ауди А4“, с рег. №XXX

Няколко метра след мястото на съприкосновението, свид. П. отбила встрани, преустановила движението на превозното си средство и излязла от него, ръкомахайки към жалбоподателя, в опит да го прикани да спре, за да установят последиците от реализираното пътно-транспортно произшествие (ПТП). Реакция от страна на Т. обаче не последвала, като той я подминал с товарния автомобил и продължил в своята посока.

За настъпилия пътен инцидент свид. П. подала сигнал до спешен телефонен номер „112“. В отговор на място пристигнал полицейски екип в състав – свид.А. К. П и колегата му ИС. По данни на останалия на място участник в ПТП, служителите на реда изготвили докладна записка за регистрационния номер на другия автомобил, били описани и обстоятелствата по

случая. На място полицаите извършили оглед на превозното средство на свид. П., респ. възприели причинените по него вследствие удара щети, които заснели със служебен таблет. Били изготвени скица на място, протокол за ПТП №1826999/07.11.2022 г. Снети били и сведения от свид. П., в които тя изрично отразила обстоятелството, че автомобилът ѝ е бил ударен от напусналия участник в ПТП, който направил рязка маневра вдясно, за да навлезе в нейната лента за движение, след което се оттеглил от мястото.

Товарният автомобил бил установен като собственост на ХХХООД. На 20.04.2023 г. представител на дружеството А. ГМ попълнил декларация по чл.188 от ЗДвП, в която отразил, че към датата на ПТП водач на влекача е бил Ф. Д. Т.. Последният се явил в сградата на О"ПП" - СДВР на 04.07.2023 г. В представена от него писмена декларация той отрекъл на 07.11.2022 г. да е реализирал с управлението от него товарен автомобил пътен инцидент.

При така установеното и след като преценил, че са извършени две нарушения на правилата за движение по пътищата, свидетелят Ц. Х. Ц. - на длъжност „младши автоконтрольор“ при ОПП – СДВР, на когото преписката била разпределена за работа, съставил акт за установяване на административно нарушение, с бл.№ 240856, от дата 04.07.2023г., в присъствието на свидетеля Е. П. и свидетеля СД. Като накърнени били посочени разпоредбите на чл. 25, ал. 1 ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Актът бил подписан лично от Т. и копие от него му било връчено на място. В графата за възражения жалбоподателят оспорил възприетата в АУАН фактическа обстановка.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН постъпили допълнителни писмени изложения по фактите, доводите в които се припокриват с тези, съдържащи се в инициращата настоящото производство жалба.

Въз основа на горепосочения акт било издадено атакуваното наказателно постановление №23-4332-015810/09.08.2023г. от ГБ - Началник група към СДВР - ОПП – СДВР, с което на жалбоподателя, на основание на основание чл.179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП било наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева, за нарушение на чл.25, ал.1 от ЗДвП, а на основание чл. 175, ал.1, т.5 от ЗДвП му били наложени кумулативно административни наказания „Глоба“ в размер на 150,00 /сто и петдесет/ и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 (два) месец за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б.„В“ от ЗДвП. Жалбата срещу него била подадена на 23.11.2023 г.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателствени материали: гласни доказателствени средства - показанията на разпитаните по делото свидетели Петров, Ц. и П., както и в писмените доказателства по делото: протокол за ПТП №1826999/07.11.2022 г., писмени сведения от П. и Т., докладна записка, справка – картон на водача Т., Заповед №513з-246/12.01.201г. и Заповед №8121к-13318/28.10.2019 г., пълномощни за процесуално представителство, писмен отговор от ОПП – СДВР, с УРИ 433200108399/27.10.2022 г. с приложения – снимков материал и справка от Централна база – КАТ, приобщени по реда на чл.283, ал.1 от НПК, врчл.84 от ЗАНН.

Съдът от първа инстанция кредитира показанията на свидетелите Ц. и П., като ги намира за логични, достоверни, обективни, безпротиворечиви относно реда за изготвяне на протокола за ПТП, приложената към него скица и последващото съставяне на АУАН. Свидетел П е категоричен, че за изготвяне на първоначалните документи с колегата си са се водили по информацията, предоставена им от установения на място водач П., която е споделила пред тях механизма на реализираното ПТП. От своя страна Ц. е следвал съдържанието на представените на вниманието му материали от образуваната по повод пътния инцидент преписка пред органите на ОПП – СДВР, като е съобразил и сведенията, събрани от двамата водачи. Пропуските и липсата на спомени, заявени в показанията на посочените свидетели съдът отдава на изминалия период от време и естеството на тяхната работа (почти ежедневното обследване на множество нарушения, попълването на документация и т. н.). Същите не са от естество да препятстват изясняването на фактите относно реда за съставяне на АУАН, ползваните в тази насока документи, процедурата по установяване на виновния водач и извършеното от него пред контролния орган деклариране на относими обстоятелства. Свидетелят П, макар и неочевидец на настъпилото ПТП, се е отзовал на подадения сигнал и е различил следи от реализирания пътен инцидент върху останалия на място лек автомобил, видно от описаните в протокола за ПТП щети, причинени по страничната лявата част на неговата задна броня. Последните са били в корелация и със сведенията от свид.П. - останал на място водач, споделени пред полицейските органи в рамките на проведената беседа с оглед установяване причините за настъпване на ПТП. Съвпадат и с наблюдаваните върху снимките следи върху корпуса на лекия автомобил.

Така изложените обстоятелства напълно се припокриват и със заявеното от разпитания в съдебно заседание втори участник в пътния инцидент - свид. П., която подчертава, че пътната ситуация е била предизвикана от водача Т., несъобразил предприетата от него маневра по престорояване в съседната му дясна лента с положението на движещото се там превозно средство, не се убедил, че няма да създаде опасност за него и така причинил настъпването на удар в задната му лява част. Доколкото П. се явява и пряко заинтересована страна във възникналата ситуация, съдът подхожда критично към заявеното от нея, като го съпоставя с останалия доказателствен материал. Според нея ударът между двете моторни превозни средства е настъпил мигновено и в ситуация, в която водачът на товарния автомобил не е преценил разстоянието, с което разполага, за да се престрои безопасно в дясната лента за движение. Свид. П. е категорична, че другият водач не е спрял, за да установи наличието на евентуално причинени щети, въпреки опитите ѝ да привлече вниманието му, ръкомахайки към него, решил да продължи движението си и се е оттеглил. В така пресъздадените лични възприятия с твърдение за достоверност, съдът не открива противоречия със заявените пред контролните органи, отразени в съставения от тях протокол и в попълнената от самата П. декларация факти. В последната е изложена идентична обстановка, поради което съдът намира показанията за непредубедени, предадени с присъщата на съхранен спомен логична последователност, поради което ги кредитира с доверие.

Единственото отклонение от изложената фактология се открива в твърдението на Ф. Т., вписано в неговите сведения, с което оспорва факта на настъпил удар между управлявания от него товарен автомобил и друго превозно средство. Така споделени обаче писмените изявления съдът приема за опровергани от факта на ангажиране намесата на органите на ОПП – СДВР именно от свид. П., пред които е възпроизвела не само механизма на пътния инцидент, идентичен на отразения от нея в писмената ѝ декларация и заявен пред съдебния състав, но и регистрационния номер и марката на ударилото автомобила ѝ превозно средство. Липсва разумно обяснение тези нейни действия да са подчинени на стремеж да се навреди именно на жалбоподателя. По делото не са събрани и доказателства за съществуването на отношения между свидетелката и Т., които да указват на оформен мотив за набедяване. При формиране на вътрешното си убеждение по фактите съдът използва разказа на свид. П., доколкото с показанията ѝ събитията от процесната дата са пресъздадени устойчиво и с присъщата на утвърден спомен логична последователност, което обстоятелство затвърждава тяхната убедителност и е индичия за проявената добросъвестност от нейна страна. Предоставената информация не е фрагментарна и не указва изопачаване на факти. В този смисъл съдът кредитира с доверие показанията на разпитаното лице и ги поставя в основата на своите изводи по съществуването на делото.

За изясняване на обстоятелствата по случая способстват и приобщените в хода на проверката документи – протокол за ПТП, скица, декларации, изхождащи от участниците в ПТП и докладна записка, доколкото, както изрично бе подчертано и от свид. П., същите са изготвяни въз основа споделеното от останалия на място участник в ПТП. В този смисъл, представените по делото писмени доказателства отразяват проверката, като предпроцесуална дейност, предхождаща съставянето на АУАН и предоставят яснота относно обстоятелствата по делото, в частност заложените в тях констатации.

Съставът на първата инстанция се доверява и на другите приобщените писмени доказателства- отговори от СДВР, Столична община, справка – картон на водача Николова, както и заповеди на министъра на вътрешните работи, които са събрани по надлежния процесуален ред, допълват приобщените гласни такива и се намират с тях в хармонично единство, поради което и не се налага подробното им обсъждане (по арг. от чл.305, ал.3 от НПК), като установяват безпротиворечиво обстоятелствата по делото.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и съдебният контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл.84 от З АНН, вр. с чл.14, ал.2 от НПК, съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от

наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложи в АУАН или наказателното постановление.

За правилното извършване на тази дейност ръководно-решаващият в съдебното производство орган следва да осъществи контрол върху съставения АУАН, съобразявайки неговите функции - констатираща, обвинителна и сезираща, съответно да провери издаденото въз основа него наказателно постановление. Съдът след извършена служебна проверка на съставения АУАН и на издаденото НП прие, че не са налице процесуални нарушения относно компетентността на длъжностните лица, които са съставили, респ. издали двата документа.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно – 1 година от извършване на нарушението. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в 6 - месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна. Наведеното в тази насока твърдение в жалбата, че АУАН не е издаден в тримесечния срок се явява неоснователно, предвид факта, че нарушителят е установен на 20.04.2023 г., едва след депозирането на писмена декларация с данни в тази насока от собственика на управляваното от него превозно средство.

• По нарушението на чл.25, ал.1 от ЗДвП.

По повод нарушението на чл.25, ал.1 от ЗДвП, съдът констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление. Лаконичният изказ и възпроизвеждането на основни елементи от състава на вмененото нарушение не поставя привлеченото към отговорност лице в неблагоприятно положение и не отнема възможността му да разбере, за какво е обвинено. Ангажирани са твърдения относно извършеното управление на МПС, отсъствието на проявена инициатива от водача да се убеди, че няма да създаде опасност за придвижващите се покрай него превозни средства, предприемайки престрояването си в съседната дясна лента, респ. несъобразеното положение на управлявания в тази лента автомобил на свид. П., изискуемо съгласно чл.25, ал.1 от ЗДвП, както и настъпилия резултат, а именно причинено пътнотранспортно произшествие. Дефиницията на последното понятие е установена в §6, т.30 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, като не е необходимо нейното възпроизвеждане в диспозитива на акта, за да се обсъжда съобразяване повелята на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Липсата на индивидуализация в актовете, касаеща вида на причинените вреди (материалните щети и пр.) не води до незаконосъобразност на процедурата по ангажиране отговорността, тъй като при изследване наличието конкретно на нарушение на правилото на чл.25, ал.1 от ЗДвП той има отношение единствено към въпроса за

обезщетяването на засегнатото лице. Обсъждането на обезщетението в производството по ЗАНН е възможно само при подадено искане от пострадалия, каквото в конкретния случай липсва. (в този смисъл Р №3796/10.06.2021г. на АССГ, Х VII касационен състав, по к.а.н.д. №514/2021г.). Не се възприема като недостатъчна и индивидуализацията на мястото на нарушението. От въведеното описание става ясно, че ударът между двете превозни средства е настъпил в участък на Околовръстен път, до разклона с бул. "Ботевградско шосе", което удовлетворява изискването да се конкретизират пространствените параметри на проявата. Обстоятелствата по нарушението са отразени в степен достатъчна да удовлетвори изискванията за пълнота на обвинителната теза и упражняване реципрочното ѝ право на защита. В този смисъл и неоснователни са доводите на жалбоподателя за допуснати процесуални пороци в санкционния акт досежно описанието на нарушението по чл.25, ал.1 от ЗДвП.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление в тази му част на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника Т. е ангажирана на основание чл. 179, ал. 2, вр.чл.179, ал.1, т.5 от ЗДвП му е наложено наказание "Глоба" в размер на 200,00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП. Правилно така очертаната дейтелност е квалифицирана като административно нарушение по чл. 25, ал. 1 ЗДвП, в която разпоредба е ситуирано правно задължение за всеки водач на пътно превозно средство да предприема маневри по пътното платно, включително престрояване, едва след като се е уверил, че няма да създаде опасност за другите придвижващи се покрай него превозни средства, като се съобрази и с тяхното разположение на пътното платно.

По делото е установено по несъмнен начин, че на 07.11.2022 г., в гр. София, на указаното в актовете място, жалбоподателят Т. е управлявал т.а. марка „Скания“, модел „Г 360“, с рег. № XXX и поради предприета маневра по отклонение вдясно при престрояване в съседна пътна лента, при която не е съобразил другите участници в движението и възможността да създаде опасност за тях, реализира ПТП с придвижващия се в дясната лента на пътя л.а. „Ауди А4“, с рег. №СО0370 СН. В тази насока са показанията на свидетеля П., приложените по делото писмени доказателства - протокол за ПТП, ведно със скица към него, както и показанията на полицейския служител, посетил мястото на ПТП и възприел лично наличните върху останалото на място превозно средство следи от удар.

В показанията на свид. П., неопровергани от съдържанието на писмените сведения на въззивника, предоставени пред органите на МВР, изрично е отразено, че в пътния участък не е имало препятствия пред видимостта или управлението на превозните средства, което указва и възможността за съобразяване разположението на останалите участници и предприемане на престрояване само в случай че не се застрашава тяхното движение. Изложеното ясно свидетелства, че при отклонението си вдясно за навлизане в съседната лента, водачът Т. е имал възможност да забележи автомобила на свид. П., да съобрази по-краткото разстояние между него и придвижващия се зад него автомобил и да избегне

настъпването на ПТП.

От своя страна, административнонаказващият орган, правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 2, вр.ал.1, т.5 от ЗДвП, в която е предвидена отговорност за водачите на МПС при причиняване на ПТП. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. В случая няма основание да се коментира наличието на отрицателната предпоставка, визирана от законодателя в санкционната норма, а именно извършеното да не съставлява престъпление, доколкото не се разчитат данни в тази насока. Ето защо, съдът намира, че материалният закон е приложен правилно.

Административното нарушение е извършено виновно, при форма на вината - небрежност. Жалбоподателят, макар и да не е предвиждал настъпилите общественоопасни последици, като водач на ППС е бил длъжен съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1 ЗДвП да извърши преценка, доколко предприемането на отклонението вдясно е щяло да постави в опасност придвижващите се превозни средства в съседната лента, предвид по-краткото разстояние между тях, като е можел да предвиди настъпилите вследствие удара общественоопасни последици.

По отношение на наложеното административно наказание "глоба" в размер на 200,00 /двеста/ лева съдът намира, че съгласно чл. 179, ал. 2, вр.ал.1, т.5 от ЗДвП санкцията е в абсолютно определен размер, поради което не съществува юридическа възможност същият да бъде намален, предвид действието на императивната разпоредба на чл. 27, ал. 5 ЗАНН

За пълнота следва да се отбележи, че процесното нарушение не следва да се третира като маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Преценката за приложението на визирания нормативен регламент винаги е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които нарушението е намерило проявление в обективната действителност - време, място, обстановка, механизъм и т.н. Съгласно разпоредбата на чл. 93, т. 9 НК "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление /административно нарушение, б.м./ с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност /вредност, б.м./ в сравнение с обикновените случаи на престъпление /административно нарушение, б.м./ от съответния вид". Не се разкрива липса или незначителност на вредните последици. Не е налице и третата алтернатива от визираната дефинитивна норма, а именно "други смекчаващи обстоятелства", които да редуцират степента на обществена вредност на нарушението съпоставима с нарушенията от същия вид. Очертаната фактология не указва наличието на изключителни обстоятелства, които да са довели до проявата и чиято поява следва да бъде съобразена. Същевременно, видно от справката – картон на водача Т. е санкциониран

нееднократно за сериозни нарушения на правилата за движение по пътищата, което указва отсъствие на инцидентност в неговото поведение на участник в движението.

Относно нарушението на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Съставянето на актове за извършеното административно нарушение е основополагащ елемент от всяко административно производство. Това е дейност от процесуално естество, от чието добросъвестно и законосъобразно осъществяване зависи в голяма степен ефективността на последващата юрисдикционна-наказателна дейност на административно наказващия орган. Чрез съставения акт се сезира оторизираният административно наказателен орган със съответния административно наказателен спор и се иска от него да се произнесе по същия, като се внася твърдение, че е налице виновно извършено административно нарушение от определен вид. Абсолютно задължително е в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление административното нарушение, което е вменено във вина на нарушителя и за което той е санкциониран, да бъде описано точно, прецизно и разбираемо, както и да съдържа всички обективни и субективни признаци на посочената като нарушена норма от съответния нормативен акт. Също така следва да съществува правно единство между описаното като нарушение текстово и цифрово в акта и в наказателното постановление.

Съставеният в конкретния случай АУАН и издаденото въз основа на него НП не отговарят на императивните изисквания на разпоредбата на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, доколкото извършеното описание на приетото за реализирано от жалбоподателя нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП не е формулирано ясно и непротиворечиво в достатъчна степен, за да удовлетвори изискванията за пълнота на обвинителната теза и адекватното упражняване на реципрочното ѝ право на защита на лицето, срещу което се насочва административнонаказателната принуда. Коментираният процесуални актове не съдържат част от обективните признаци на състава на описаното в тях нарушение, предявено на жалбоподателя с правна квалификация по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП, а от друга страна съдържанията на АУАН и НП не кореспондират помежду си.

Административнонаказателната отговорност на Ф. Т. е била ангажирана за неизпълнение на задължението по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Съгласно посочения текст, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. Прецизният прочит на акта и на наказателното постановление обаче показва, че словесното описание на вмененото във вина на жалбоподателя нарушение не съответства на произтичащото от цитираната правна норма поведение. При неговата формулировка компетентните органи са посочили като правнорелевантни за отговорността на нарушителя факти, свързани с неизпълнение на задължението „да бъдат уведомени органите на МВР”. Подобна формулировка не произтича от приложената материалноправна норма. Изискване за сигнализиране на компетентните полицейски органи е въведено с разпоредбата на чл.123, ал.1, т.2, б.”А”, респ. с тази на чл.123, ал.1, т.3, б.”В” от ЗДвП. Тези правила по необходимост предполагат и ангажирани

твърдения за настъпили телесни увреждания, респ. имуществени вреди, както и липсващо съгласие между участниците в произшествието относно обстоятелствата, свързани с него при втората хипотеза. В актовете обаче е отразен единствено фактът на реализирано ПТП, без да е въведено, дали в резултат на него са настъпили наранявания на лица или материални щети. Касае се за квалифициращи нарушенията на чл.123, ал.1 от ЗДвП елементи, обуславящи съставомерността на деянието и отнасянето му към различните хипотези, диференцирани с точките към цитираната разпоредба на закона. Поради това и те не биха могли да бъдат попълвани като съдържание едва от съда с решението му, нито да се очаква, че контролищата въззивна инстанция ще го презюмира въз основа на анализа на събрания доказателствен материал, тъй като това би накърнило забраната те. Изложените по-горе пороци кореспондират с нарушения на чл. 42, т. 4 и на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. В настоящото производство не се допуска тълкуване или допълване на възведеното обвинение въз основа приобщения по делото доказателствен материал. Невъзможно е и изменение на „административното обвинение“, доколкото съдът не разполага с подобни правомощия. Допуснатите пропуски при описанието на фактически обстоятелства в АУАН и НП водят до неопределеност на предмета на доказване и невъзможност за проверка наличието на материално правните предпоставки за налагане на наказание.

От гледна точка приложението на материалния закон, съдът констатира и неправилно отнасяне на изводимите от доказателствата факти към хипотезата на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП. Видно от доказателствата по делото, в резултат на ПТП на автомобила на свид. П. са причинени вреди, за чието установяване Т. не само не е оказал съдействие, но и не е уведомил полицейските органи, което да позволи и изпълнение на евентуално издадените указания. Така установените обстоятелства обаче съответстват на състава на нарушенията на правилото, уредено в чл.123, ал.1, т.3, б.„В“ от ЗДвП. Доколкото неговите съществени признаци се различават от тези на възведената като обвинение с АУАН и НП като накърнена разпоредба на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП, то съдът не би могъл да пристъпи към преквалификация на деянието едва на този етап от производството. Подобен подход, представляващ по своята същност изменение на обвинението, би бил недопустим, тъй като ще лиши санкционираното лице от възможността да съобрази и да изгради своята защита съобразно предявеното му изначално административно обвинение, чиито параметри се детерминират именно със съставения АУАН.

Съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание е опорочена поради неправилно приложение на материалния закон и допуснати нарушения на процесуалните правила, съществено засегнали правото на защита на наказаното лице и поставили го в невъзможност да разбере, какво му е вменено във вина.

Съобразно изложените фактически и правни доводи, съдът достига до извод, че атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено в частта относно наложените наказания за нарушенията по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП и потвърдено в частта за

извършеното нарушение на чл.25, ал.1 от ЗДвП, санкционирано по реда на чл. 179, ал. 2, вр.ал.1, т.5 от ЗДвП.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.1, т.1 и т.5 от ЗАНН , **Софийски районен съд, НО, 2-ри състав,**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №23-4332-015810/09.08.2023 г., издадено от ГВБ – Началник група към СДВР, ОПП - СДВР, **В ЧАСТТА**, с която на жалбоподателя Ф. Д. Т., ЕГН *****, на основание чл. 179, ал. 2, вр.ал.1, т.5 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева, **като правилно и законосъобразно.**

ОТМЕНЯ наказателно постановление №23-4332-015810/09.08.2023 г., издадено от ГВБ – Началник група към СДВР, ОПП - СДВР, **В ЧАСТТА**, с която на жалбоподателя Ф. Д. Т., ЕГН *****, на основание чл. 175, ал. 1, т.5 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 150,00 /сто и петдесет/ лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 /два/ месеца за нарушение на чл. 123, ал. 1, т.1 от ЗДвП, като **неправилно и незаконосъобразно.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____